

Minden együtt munkálja azt a jót, hogy hasonlóvá váljunk Őhöz

Radu Gavriluț

<https://www.eklesiaoradea.ro/>

Elhangzott: 2024. január 25-én Margittán

Róma 8,17-30 „ha pedig gyermekek, örökösök is, örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak, ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg. Mert azt tartom, hogy amiket most szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, mely nekünk megjelentetik. Mert a teremtet világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését. Mert a teremtet világ hiábavalóság alá vettetett, nem önként, hanem azért, aki az alá vetette, azzal a reménységgel, hogy maga a teremtet világ is megszabadul a rothadandóság rabságától az Isten fiai dicsőségének szabadságára. Mert tudjuk, hogy az egész teremtet világ egyetemben fohászkodik és nyög mind idáig. Nemcsak ez pedig, hanem maguk a Lélek [Szellem] zsebéjének birtokosai, mi magunk is fohászkodunk magunkban, várván a fiúságot, a mi testünknek megváltását. Mert reménységben tartatunk meg, a reménység pedig, ha láttatik, nem reménység, mert amit lát valaki, miért reményli is azt? Ha pedig amit nem látunk, azt reméljük, békességstúréssal várjuk. Hasonlatosképpen pedig a Lélek [Szellem] is segítségére van a mi erőtlenségünknek. Mert azt, amit kérünk kell, amint kellene, nem tudjuk, de maga a Lélek [Szellem] esedezik mi érettünk kimondhatatlan fohászkodásokkal. Aki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek [Szellem] gondolata, mert Isten szerint esedezik a szentekért. Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az Ő végzése szerint hivatalosak. Mert akiket eleveismert, eleve el is rendelte, hogy azok az Ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy Ő legyen elsőszülött sok atyafi között. Akiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta, és akiket elhívott, azokat meg is igazította, akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.”

1Péter 1, 3-7 „Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, aki az Ő nagy irgalmassága szerint újonnan szült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által, romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyekben van fenntartva számunkra, akiket Isten hatalma őriz hit által az idvességre, amely készen van, hogy az utolsó időben nyilvánvalóvá legyen. Amelyben örvendeztek, noha most kissé, ha meg kell lenni, szomorkodtok különféle kísértések között, hogy a ti kipróbált hitetek, ami sokkal becsesebb a veszendő, de tűz által kipróbált aranyból, dicsőre, tisztességre és dicsőségre méltónak találtassék a Jézus Krisztus megjelenésekor.”

Nekünk a Jézus Krisztusba vetett hit által van üdvösségünk, és amikor üdvösséget nyertünk, ez a bizonyosságunk volt, hogy mindörökre Hozzá tartozunk. Az Úr elkezdett munkálkodni az életünkben, és megmutatott dolgokat, amelyek ezzel a kezdeti hitre jutással kapcsolatosak. Az egyik ilyen dolog az, amit a Róma 8, 17-ben olvasunk: „ha pedig gyermekek, örökösök is, örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak, ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg.”

Aztán a mi testünk megváltásáról szól, 24-26: „mert reménységben tartatunk meg, a reménység pedig, ha láttatik, nem reménység, mert amit lát valaki, miért reményli is azt? Ha pedig, amit nem látunk, azt reméljük, békességstúréssal várjuk.” 28. vers: „tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az Ő végzése szerint hivatalosak.” Minden dolog a jó irányába munkálkodik azok számára, akik Istent szeretik és akik az Ő végzése szerint elhívottak.

Ha olvassuk ezeket az igeverseket, láthatjuk, hogy Valaki onnan felülről úgy alakít minden körülményt, eseményt, embereket, dolgokat, hogy minden együttesen a jót munkálja. A mi

felfogásunk a jóval kapcsolatosan nagyon különbözik attól, amit a Biblia mond. Mert, ha beszélgetünk valakivel, és megkérdezzük tőle, hogy vagy, akkor, ha a dolgok úgy mennek az életében, ahogy ő szeretné, és ahogy ő elvárja, akkor azt mondja, nagyon jól van. Ha vannak problémái, akkor azt mondja, hogy a dolgok nem olyan jól mennek. De ebben az igeszakaszban azt olvassuk: minden dolog együttesen a jót munkálja azok számára, akik Istent szeretik, akik az Ő végzése szerint elhívottak. Tehát azok számára, akik Istent szeretik. Mert, ha nem szereted Istent, akkor azokat a dolgokat, amelyek veled történnek, nem fogod olyan jónak tekinteni, ahogy a Biblia mondja.

Például ott van Pál, aki a római börtönben volt, és onnan írta a leveleit is. Ő semmi rossz dolgot nem tett, ami börtönbüntetést érdemelne. De, amikor a leveleit írja a börtönből, nézzétek mit mond:

Filippi 2,14-18: „mindeneket zúgolódások és versengések nélkül cselekedjete. Hogy legyetek feddhetetlenek és tiszták, Istennek szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, kik között fényletek, mint csillagok e világon, életnek beszédét tartván elébök, hogy dicsekedhessem majd a Krisztus napján, hogy nem futottam hiába. De ha kiontatom is italáldozatként a ti hitetek áldozatánál és papiszolgalatánál, mégis örülök, és együtt örülök mindnyájatokkal. Azonképpen ti is örüljete, és örüljete együtt velem.”

Filippi 3,1-2: „továbbá atyámfiak, örüljete az Úrban. Ugyanazokat írni néktek én nem resteltem, tinéktek pedig bátorságos. Őrizkedjete az ebektől.”

Filippi 4,1: „annakokáért szerelmes atyámfiak, akik után úgy vágyakozom, ti én örömöm és én koronám, ekképen álljatok meg az Úrban, én szerelmeseim!”

Filippi 4,4: „örüljete az Úrban mindenkor, ismét mondom, örüljete!”
Tehát azokban a helyzetekben Pál meglátta, hogy azonkívül, hogy benne munkáltak valamit ezek a helyzetek, mások életében is azt munkálták, hogy bátorságuk lett az Úrról beszélni azokban a nehéz körülményekben. Tehát, ha valóban szereted az Urat, és megérted, hogy minden, ami történik, Valaki által nagyon jól össze van hangolva, és az a Valaki, aki a dolgokat összeszerkeszti az életünkben, egyetlen céllal teszi ezt. Mi az Ő terve szerint vagyunk elhívva. Ez a terv pedig az, hogy átfarmálódjunk, hogy hasonlóvá legyünk az Ő Fia ábrázatához. Ennek a tervnek a megvalósulásához arra van szükség, hogy Ő különféle körülményeket használjon az életünkben. A dolgok nem véletlenszerűen történnek. Például a szomszédom egy nehezen elviselhető ember, nehezen kezelhető ügyfelekkel dolgozom, a gyermekeim nem tisztelnek, és hasonló helyzetek. Aki mindezeket a körülményeket elrendezi, úgy teszi, hogy bennünk valami megvalósuljon. Ha nem lennének ezek a nehéz helyzetek, soha nem tanulnánk meg hit által élni. Elegendő lenne, hogy a saját erőnk által éljünk. De mivel Ő így munkálkodik, hogy ne tudjunk boldogulni Nélküle, hanem Benne bízunk, és megláthassuk, milyen nagy tervei vannak Neki a mi életünkkel. Nem azért vagyunk itt ezen a világon, hogy magáért a megaláztatásért alázzanak meg, és gúnyoljanak ki minket. Céllal vagyunk itt. Pál, aki az Úrnak rendkívüli szolgája volt, Isten felhasználta őt, és amikor az élete végén hosszú ideig volt börtönben, meglátta, hogy Isten akarata az, hogy ő ott legyen.

Mondtam valakinek bizonyos dolgokat, ami nem tetszett neki, és azt mondta: most hazamegyek és sírok. Azt válaszoltam: sírjál, de ne magadat sirasd, hanem lásd meg azt, hogy Isten irgalmas irántunk. Ő mindent tud, minden helyzetet ismer. Egyes helyzetek rendkívül nehezek. De mindezek által az Úr azt akarja munkálni, hogy végül az életünkben látható legyen Krisztus.

Tehát a Biblia szempontjából a jó teljesen mást jelent, mint ahogy mi gondoljuk a jót a magunk számára. Amikor a Biblia a jót említi, a jó maga Isten. Természetünkben kifolyólag nem szeretjük, ha megaláznak és sértegetnek minket. Másrészt viszont miután átmegyünk a helyzeteken, örülünk annak, hogy az Úr munkálkodott és megalázott. Ha láthatjuk az Urat benne, akkor a helyzeteket már nem látjuk katasztrofálisnak; hanem meglátjuk, az Úr keze volt ott mindenben, hogy azt munkálja: ez a

cserépedény, amelyben ott van a kincs, megrepedjen, és láthatóvá váljon a benne levő érték (2Kor 4,7). Senki sem születik ilyennek. Büszkék vagyunk, és a büszkeség háttérében sok dolog meghúzódik, de amikor az Úr elkezd munkálkodni az életünkben, Neki pontos célja van. És az első dolog, amit elkezd megvalósítani bennünk az, hogy megalázzon.

Dávidnak, miután király lett, sok győzelme volt, és senki sem volt olyan, mint ő. Olyan sikerei voltak, mint senki másnak, senki sem volt hozzá hasonló király; ő volt az etalon. Egyszer az a gondolata támadt, hogy megszámlálja, mekkora hadserege van. Még szegény Joáb is azt mondta neki: ne tedd ezt, ez nem helyes dolog! De ő mégis megszámláltatta a népet, és végül az Úr választás elé állította, hogy három csapás közül melyik legyen. És Dávid azt mondta: jobb, ha az Úr kezébe esünk, mert az Ő irgalma határtalan. Akkor az Úr keze Izráelre nehezedett, nagyon sok ember meghalt. Ekkor Dávid meglátta, hogy ez ő miatta van, és nagyon megalázkodott. Ennek a nagy megalázkodásnak az volt a következménye, hogy felismerte, hol van az a hely, ahol az oltárnak lennie kell (2Sám 24).

Lehet, hogy mi azt gondoljuk magunkról, alázatosak vagyunk, de az Úrnak meg kell aláznia minket, hogy Ő legyen látható az életünkben. Ez nem kis dolog. Mi elfogadunk bizonyos dolgokat, de azt, hogy így meg legyünk alázva, mint Dávid, hogy az egész Izráel tudott arról, ami történt? És mikor végül oltárt épített ott az Arauna szérűjén, az lett a rézoltár helye is később, amikor megépült a templom Jeruzsálemben. Tehát, ezekben a helyzetekben, amelyekben ő tévedett, Isten valóban megáldotta, mert Dávid elfogadta Isten ránehezedő kezét.

Minden dolog együttesen a jót munkálja azok számára, akik Istent szeretik, akiket az Ő célja szerint elhívott. Testvérek, a mi elhívásunk nemcsak arra szól, hogy üdvösségünk legyen, és a menny megteljen emberekkel. Mi az Ő terve szerint vagyunk elhívva, és ez a terv mindenki életére személyre szabott. Át kell formálódunk, hasonlatossá kell válnunk az Ő Fia ábrázatához. Róma 8,29: „mert akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az Ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy Ő legyen elsőszülött sok testvér között.”

Isten eleve elrendelése nem önkényes, Ő soha nem rendelt el senkit a pokol vagy a menny számára. Ő soha nem mondta: te a pokolba mégy, te pedig a mennybe. Amit Ő mondott, az igaz: Ő nem akarja a bűnös halálát, hanem azt akarja, hogy megtérjen és éljen. Mikor eljutott hozzád az evangélium és megértetted, hogy az Ő Fia eljött, hogy meghaljon a te bűneidért, és nem makacskodsz, hanem ezt mondd: Uram, így igaz, Uram, nyisd meg a szemeimet is, hogy meglássam ezt, - akkor egyszerűen megnyitja a szemeinket és Ő elkezd munkálkodni bennünk. Tehát itt a legfontosabb ez: akiket előre ismert. Isten tudja előre, hogy mi mit fogunk tenni. És ennek az ismeretnek az alapján eleve elrendelte, hogy az Ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyünk. Ő nem rendelt el eleve senkit a pokol vagy a menny számára. De Ő előre tudja. Hogy részese lehess az Ő megváltásának, ebben felelősséged van. Bárki, aki így imádkozott: Uram, légy irgalmas hozzám, és megnyitotta a szívét az Úr felé, azt Isten meghallgatta. Emlékszem hogyan imádkozott a testvér, 'Uram, vedd el azt az életemet, amim van, és ha tudsz, adj egy másikat'. És másnap, mikor felébredt, - mert kijózanodott -, fölnézett és látta, hogy csillagos az ég.

Ha valaki meghallotta ezt, és Isten megnyitotta a szemét – és Isten megnyitja a szemét bárkinek, aki Hozzá kiált – akkor Ő elkezd ezt a munkát, hogy hasonlónak tegyen minket az Ő Fiához. Tudjátok, hogy végül mindannyian hasonlatosak leszünk az Ő Fiához? Ez az evangélium. Ő eleve elrendelte ezt, hogy az Ő Fia ábrázatához hasonlónak legyünk. Ez azt jelenti, hogy az Ő jelleme, a krisztusi jellem, kifformálódik az életünkben. Ezt a dolgot lehet siettetni, elősegíteni, vagy lehet késleltetni, fékezni is, - ebben van a mi felelősségünk, ha mi megértjük és elfogadjuk ezt. Mert Isten úgy munkálkodott, hogy az embert szabad akarattal teremtette, ezért Ő soha nem fogja kényszeríteni az embert, hanem felajánlja neki a választást. Az Ószövetségben olvashatjuk egy helyen, hogy azt

mondja: *válasszatok*, kinek akartok szolgálni (Józs 24).

Tehát, van valami, ami a mi felelősségünk: hogy válasszunk. Tudjuk, hogy mikor Ábrahámnak választania kellett, nem félt attól, hogy Lót a hegyet fogja választani, ő a sík vidéket választotta, Ábrahám pedig a hegyet. Mi is a hegyet kell, hogy válasszuk. De ez nem olyasmi, amibe Isten belekényszerít minket, hogy azt válasszuk.

„Hogy Ő legyen elsőszülött sok testvér között.” Ezt szükséges meglátnunk. Meghallottuk az evangéliumot, és megértettük, hogy az Úr Jézus Krisztus az életét adta értünk. Megértettük, hogy az Ő vére megtisztított minden bűntől. De azt is meg kell értenünk, hogy szükséges elváltoznunk, nem maradhatunk ugyanazok. És ebben van szerepe a mi felelősségünknek, ahogyan ez az elváltozás megtörténik. „Ha valaki jönni akar én utánam, tagadja meg magát, vegye fel az ő keresztyét naponta, és úgy kövessen.” Ha valaki *akar*!

Sokszor elgondolkoztam azon, hogy hogyan látott meg Dávid olyan dolgokat, amiket mások nem láttak meg. Nem látták, mi van az Úr szívében, ahogyan mi sem látjuk, hogy mi van az Ő szívében, mikor azt mondja: ha valaki jönni akar én utánam. Akarod követni az Urat? Azt hisszük, hogy Ő csak ezt csak úgy mondja, hogy ez csak egy szabadon választható dolog? Mikor a gazdag ifjúval találkozott, azt mondta neki: add el minden vagyonodat, és jöjj és kövess engem. Jöjj, kövess engem!

Aztán így folytatja az Ige: akiket pedig eleve elrendelt. Kik azok, akiket eleve elrendelt? Azok, akik hittek. Mikor meghalljuk az evangéliumot és hitre jutunk, akkor abba a kategóriába lépünk, akiket Ő arra rendelt el, hogy az Ő Fia ábrázatához hasonlóak legyenek. Akiket eleve elrendelt, azokat el is hívta. Mi meghallottuk ezt a hívást, mikor Isten elhívott, és azt mondta: jöjjetek és igyatok az élet vizéből ingyen. És azok, akik válaszoltak erre a hívásra, akik meghallották, mikor Ő azt mondta: „jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én nyugodalmat adok nektek”, azokat Ő megigazította.

Róma 5, 1-2: „megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki által van a menetelünk is hitben ahhoz a kegyelemhez, amelyben állunk, és dicsekedünk az Isten dicsőségének reménységében.” Ez megtörtént akkor, amikor hitre jutottunk. Azután azt mondja: akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.

Hogyan végzi Ő ezt a megdicsőítő munkát? Az a megdicsőítés, amiről itt szó van, nem egyéb, mint az, hogy az Ő Fia ábrázatához válunk hasonlóvá. Egyrészt munkálkodik a szíveinkben az Ő Szellemé által, kijelentést ad Róla; másrészt kívülről is munkálkodik, a körülményeink által. És úgy rendezi a körülményeket, hogy magunkra ismerhessünk az eseményekben, és meg tudjunk változni; megláthassuk, kik vagyunk mi, és kicsoda Ő. Az emberek, akikkel kapcsolatba kerülünk, a testvérek, akiket az Úr adott, ők a lehető legjobbak a számunkra, nem is találhatnánk náluk jobb testvéreket. Volt egy testvér, aki azt tartotta magáról, hogy ő elfogad mindenkit, de nem gondolt arra, hogy őt milyen nehéz elfogadni. Ezekkel a testvérekkel, akiket az Úr adott, megtanulsz olyan leckéket, amelyeket más testvérekkel nem tudnál megtanulni. A családot, ahová az Úr helyezett, a legjobb család a számodra. Nincs annál jobb, mint amit az Úr adott neked. Mert minden együttesen az Isten szerinti jót munkálja. Ki ez a jó? Isten. A gazdag ifjú azt kérdezte: mi jót cselekedjek, hogy elnyerjem az örök életet? Az Úr Jézus azt felelte: nincs senki jó, csak egyedül Isten. Ő nem azt munkálja, hogy én jól érezzem magam, hogy beteljesedjek, hanem Ő az örökkévaló javamat tartja szem előtt. Bármikor, amikor valami kellemetlen történik és összezavarodnak a dolgok, meg kell tanulni meglátni az események mögött Istent, aki mindent a jó irányába munkál. És ez a jó az, hogy hasonlóvá válunk az Ő Fia ábrázatához.

Miután Saul sok éven át üldözte Dávidot a pusztában, messziről látható volt, hogy ezeknek az eseményeknek a hátterében ott volt Isten. Mikor Dávid Zif pusztájában bujdosott, és közel álltak ahhoz, hogy Saul elfogja őt, akkor jött egy futár, és jelentette, hogy betörték a filiszteusok az országba.

Ekkor abbahagyták Dávid üldözését és Saulnak vissza kellett fordulnia. Látható volt, hogy Isten volt ott az események mögött.

Testvérek, mi a lehetőségeink szintjén papok és királyok vagyunk Isten számára, de ahhoz, hogy Isten ránk tudja bízni azt, ami a miénk, hűségeseknek kell lennünk azokban a dolgokban, melyekben most vagyunk. Dávid fel kellett, hogy legyen készítve arra, hogy elfoglalhassa a trónt. Nem foglalhatta el a trónt csupán úgy, hogy Sámuel felkente őt. Miután Sámuel felkente, azok az évek a felkészítés évei voltak Dávid számára, hogy alkalmassá lehessen a trónra. Mivelünk is ez történik. A mi ambícióinkkal, kívánságainkkal, gondolatainkkal nem lehetünk használhatók az Úr számára. Ő át kell, hogy vigyen minket bizonyos helyzeteken. Tehát, minden együtt munkálkodik ennek a jónak az irányába. Sok dolog van, amin átmegyünk, nem látjuk elejétől, hogy mi a helyzet. De az Úr nem feledkezett el rólunk. És Ő tudja milyen mértékben helyezzen minket nyomás alá, és mikor hagyjon kicsit levegőhöz jutni. De a végén, ha hűségesek maradunk az Úrhoz, és amikor a futásunk bevégeződik, akkor mi is ezt fogjuk hallani az Úrtól: jól van, jó és hű szolga, hű voltál a kicsi dolgokban, menj be a te Urad örömébe; uralkodj öt, vagy tíz városban.

Sokszor az hiányzik leginkább, hogy nem tudjuk úgy látni az Urat, amilyen Ő a valóságban. Szükséges, hogy az Úr megnyissa a szemeinket. Tudjuk, mikor Tamás találkozott a feltámadott Úrral, akkor nyíltak meg a szemei, amikor az Úr megmutatta neki a sebhelyeket, és akkor felkiáltott: én Uram és én Istenem! Addig másképp beszélt, de mikor meglátta, kicsoda Ő, akkor a dolgok megváltoztak Tamás életében. Mi is kérjük az Urat, hogy nyissa meg a szemeinket, hogy láthassunk. Sokszor gondolkoztam azon, amikor Mária az Úr lábaira töltötte azt a kenetet, a tanítványok pedig mind méltatlankodtak, - nemcsak Júdás, hanem a többi tanítvány is. És ott, az Úr füle hallatára mondták ezeket a szavakat: mi szükség van erre a tékozlásra? Vajon az Úr tényleg megérdemelte ezt a kenetet? Vajon sok volt ez? Pazarlás volt ez? És azon gondolkoztam, hogyan látta meg ez az asszony az Úr értékét? Vagy hogyan látta meg az a lator a kereszten, hogy kicsoda az Úr? Mert ő az Úr felé fordult. Ott volt élet és halál között, és az Úr is, aki felé fordult imádságban, Ő is a kereszten volt, és hogyan tudta akkor meglátni, kicsoda Ő, és azokat a szavakat mondani: Uram emlékezz meg rólam? Hogy ilyet tehess, meg kell, hogy nyissa az Úr a szemeidet. Ha megnyílnak a szemeink, hogy meglássuk, kicsoda az Úr Jézus Krisztus, akkor nem jelent már problémát, hogy kiengedjük a kezünkből a világ dolgait.

Tehát, mi nemcsak arra vagyunk elhívva, hogy a mennybe jussunk, hanem megváltozott emberekként jussunk a mennybe; az Ő Fia képére átformált emberekként. Az Úr segítsen és nyissa meg a szemeinket, hogy láthassuk, hogy minden együtt munkálja ezt a jót azok számára, akik Istent szeretik, akik az Ő végzése szerint elhívtak. Akkor minden meg fog változni az életünkben. Az Úr nyissa meg a szemeinket, hogy láthassunk. Ámen.